

Ești tu un ajutor sau un obstacol în Adunare (Biserică)?

1 Corinteni 12

Charles Henry Mackintosh

© Die Wegweisung (CV-Dillenburg), Online începând de la: 26.01.2021, Actualizat: 26.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1. Corinteni 12

Dintre multele privilegii, pe care Domnul bun întotdeauna ni le-a dat, cu siguranță unul din cele mai mari este acela că ai voie să fi prezent la întrunirile poporului Său preaiubit, acolo unde El a instituit amintirea Numelui Său. Oricine, care iubește pe Hristos cu adevărat, își va găsi toată bucuria în a fi în locul acesta. Oricare are fi caracterul deosebit al străngerii laolaltă, fie la Masa Domnului, ca să se vestească moartea Sa, sau la studiul Cuvântului, pentru a cunoaște gândurile lui Dumnezeu, sau înaintea tronului harului, pentru rugăciune, pentru ca împreună să-l spunem nevoile noastre și să primim din plinătatea Lui inepuizabilă – fiecare inimă credincioasă va dori să fie prezentă; și noi putem fi siguri, că fiecare, (oricine ar fi el) care neglijează intenționat sau de bună voie străngerile laolaltă, se află într-o stare a sufletului rece, de indiferență și nesănătoasă. Să neglijăm străngerile noastre laolaltă este primul pas pe pista de lansare care poate conduce la renunțarea totală la Hristos și la tot ce este prețios pentru El (compară cu Evrei 10.25-27).

Scopul acestor puține rânduri nu este deci, s-o spunem din capul locului, să dezbată întrebarea deseori pusă: „Cum putem noi ști, la care Adunare să mergem?” Această întrebare are cu siguranță cea mai mare importanță pentru fiecare creștin credincios, și fiecare credincios ar trebui să și-o pună și să caute cu seriozitate și credincioșie să primească un răspuns din Cuvântul lui Dumnezeu. Căci să mergi într-o Adunare fără să ști pe ce bază stă ea sau se strânge laolaltă, înseamnă să acționezi în necunoștință sau cu indiferență, ceea ce nu este compatibil cu teama de Domnul și cu dragostea pentru Cuvântul Său.

Însă nu cu această întrebare ne vom ocupa astăzi. Acum nu ne ocupăm cu terenul, pe care ne strângem, ci *cu starea și comportarea noastră pe acest teren*, deci cu o chestiune deosebit de serioasă și importantă pentru fiecare suflet care mărturisește că se strânge împreună cu alți credincioși în Numele lui Isus; căci El este „Cel sfânt și Cel adevărat”. De aceea vrem să adresăm fiecărei inimi și conștiințe întrebarea: Ești tu pentru Adunare un ajutor sau un obstacol? Că fiecare este una sau alta este la fel de clar pe cât este de serios, și de aceea întrebarea are o importanță practică esențială.

Rugăm pe cititor să-și deschidă Biblia și cu meditare serioasă și rugăciune să citească 1. Corinteni 12. El va găsi aici adevărul practic tocmai amintit, că fiecare mădular al trupului exercită o influență asupra întregului rest al trupului. Este exact așa ca și în corpul omenesc: dacă ceva nu este în ordine aici, și chiar dacă ar fi în partea cea mai ascunsă și mai slabă a trupului, corpul va simți totuși aceasta. Trebuie numai ca o unghie să fie ruptă, un dinte să fie bolnav sau un mădular să fie scrântit, s-ar putea ca o articulație, un mușchi sau un nerv să nu fie în ordine, și întreg corpul va simți aceasta ca un obstacol. La fel stau lucrurile și în Adunarea lui Dumnezeu, în trupul lui Hristos: „Și, dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună” (1. Corinteni 12.26). Starea fiecărui mădular influențează întreg trupul. Din aceasta rezultă deci în mod necesar că fiecare mădular este pentru toate celelalte mădulare ori un ajutor ori un obstacol. Ce adevăr serios! Realmente, el are o importanță esențială.

Apostolul nu vorbește aici despre o oarecare adunare locală, ci despre întreg trupul, care de altfel trebuie să fie exprimat de fiecare adunare locală. Așa spune el, când vorbește

credincioșilor din Corint: „Voi sunteți *trup al lui Hristos*, și mădulare ale Sale fiecare în parte.” Desigur și în alte locuri erau adunări; dar dacă apostolul ar fi vorbit vreuncea din ele despre același subiect, atunci le-ar fi vorbit în același fel; pentru că ce este adevărat despre trupul întreg este valabil și pentru fiecare exprimare locală a acestuia. Aceasta este foarte clar și simplu și foarte important din punct de vedere practic. Din adevărul, pe care îl studiem, rezultă pentru noi trei motivații puternice pentru o viață sfântă, serioasă și credincioasă:

1. Noi nu ar trebui să-L dezonorăm pe Domnul Isus, Capul trupului, cu care noi suntem uniți.
2. Noi nu ar trebui să-L întristăm pe Duhul Sfânt, prin care noi suntem uniți cu Capul și toți am fost botezați să alcătuim *un singur trup*.
3. Noi nu ar trebui să producem pagube mădularelor trupului, cu care suntem așa de strâns uniți.

Ce ar putea avea o influență mai mare asupra noastră decât aceste motivații? Fie ca ele să fie tot mai mult respectate între copiii lui Dumnezeu! Învățătura despre unitatea trupului poate fi cunoscută și învățată; însă este cu totul altceva s-o trăiești și să revelezi puterea ei sfântă, transformatoare. Sărmana minte omenească poate prezenta cele mai mari adevăruri și să le comenteze, fără ca inima, conștiința și viața să fi avut parte vreodată de influența lor sfințitoare. Cât de serios este gândul acesta pentru fiecare din noi! Fie ca noi să medităm la el în inimile noastre și să-l lăsăm să lucreze la viața și gândirea noastră! Da, fie ca adevărul despre „un singur trup” să devină o realitate serioasă pentru fiecare mădular al acestui trup de pe întreg pământul!

Putem încheia aici conștienți fiind că dacă adevărul, despre care am vorbit, a fost înțeles și se ține cu tărie la el cu putere credinței vie de toți, atunci cu siguranță și toate rezultatele prețioase, care rezultă din aceasta pentru viața practică, se vor arăta. Dar la întocmirea acestor rânduri ne-a stat în mod deosebit pe inimă un aspect al acestui subiect, și anume: cum este influențată și formată o adunare prin starea fiecărui suflet și prin starea inimii și gândirii a fiecărui frate și a fiecărei surori, care fac parte din ea.

Mai întâi vrem să îndreptăm atenția asupra faptului că toți cei care slujesc în Adunare sub o formă oarecare stau într-o responsabilitate deosebită și serioasă, fie că ei propun o cântare, fie că se roagă, mulțumesc sau citesc un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, sau în sfârșit dau învățătură și îndemn altora. Tuturor acestora ar trebui să le fie clar dacă ei au fost chemați și împuterniciți de Dumnezeu pentru slujirea lor, și niciodată nu ar trebui să uite că în ceea ce fac ei sunt numai unelte ale Domnului; altfel vor produce pagube serioase adunării. Ei pot stinge Duhul, împiedica adorarea, da, zădărnici în mare măsură binecuvântarea străngerii laolaltă.

Aceasta este serios și necesită veghere sfântă din partea tuturor care participă sub o formă oarecare la slujirea în Adunare. Chiar și o cântare nepotrivită sau propusă la un timp nepotrivit poate fi spre pagubă, prin aceea că poate întrerupe cursul străngerii laolaltă și stinge duhul. Da, chiar și Cuvântul lui Dumnezeu poate fi citit la locul și la timpul nepotrivit. Cu un cuvânt: tot

ce nu este rodul direct al Duhului poate împiedica zidirea spirituală și binecuvântarea Adunării.¹ Toți cei care slujesc ar trebui să năzuiască ca ei să fie călăuziți de Duhul lui Dumnezeu în tot ceea ce fac. Un singur lucru ar trebui să fie motivul lor: glorificarea lui Hristos în Adunare și binecuvântarea Adunării prin El. Dacă nu este așa, este mai bine să tacă și să-L aștepte pe El. Atunci ei vor glorifica pe Domnul mai mult și vor fi mai mult spre binecuvântarea sufletelor, decât sunt uneori prin activitate neîntreruptă și vorbire neziditoare.

Însă alături de responsabilitatea sfântă deosebită a tuturor celor care participă sub o formă sau alta la slujire în Adunare, este și o responsabilitate serioasă a fiecăruia în parte. Atmosfera generală, caracterul și starea unei Adunări, precum și întrunirile ei, depind foarte mult de întrebarea, cum este *starea spirituală launtrică a tuturor sufletelor*, care stau pe terenul acesta. Realitatea aceasta preocupă mult inima noastră și ne determină să adresăm rândurile următoare tuturor acelor care se strâng laolaltă în Numele lui Isus, oriunde ar fi o astfel de adunare sub soare. Fiecare suflet din ea este ori un ajutor, ori un obstacol, un promotor sau un distrugător. Toți cei care se strâng laolaltă cu o inimă devotată, serioasă și plină de dragoste, care merg la străngerile laolaltă din simplul motiv că Domnul Însuși este acolo, care merg acolo unde are loc amintirea de Numele Lui, care sunt fericiți în prezența Lui, toți aceștia sunt un ajutor adevărat, o binecuvântare pentru Adunare. Fie ca Dumnezeu să înmulțească numărul lor! Dacă toate Adunările ar avea mai multe astfel de elemente binecuvântate, cum ar sta cu totul altfel lucrurile în unele locuri!

Și de ce nu este așa? Nu este vorba de daruri sau de cunoaștere, ci numai de har și evlavie, de adevărata evlavie și de o viață de rugăciune, deci de o stare în care ar trebui să se afle fiecare copil al lui Dumnezeu și fiecare rob al lui Hristos,, și fără de care cel mai strălucitor dar și cea mai mare cunoaștere nu sunt altceva decât un obstacol și o cursă. Simpla cunoaștere și darul, fără o conștiință activă și fără teamă de Dumnezeu, pot fi folosite de vrăjmaș pentru pierzarea sufletelor, și au fost folosite deja. Dar acolo unde este adevărata smerenie și realitate și unde este prezentă acea seriozitate rezultată din conștientizarea prezenței lui Dumnezeu, acolo cu siguranță se găsește în Adunare – fie că sunt sau nu daruri – duhul de adorare și profunzimea și prospețimea Duhului.

Este o diferență mare dacă o comunitate se strânge în jurul unui om dotat sau dacă ea se strânge în jurul Domnului Însuși ca mădular al unui singur trup. Să fi adunat *prin* slujire sau prin slujitorul în Cuvânt, sau *spre* slujire sau slujitorul în Cuvânt, sunt de asemenea două lucruri foarte diferite. Dacă sufletele sunt adunare numai spre slujire sau spre slujitor, atunci ele vor fi în pericol, atunci când slujba nu mai are loc, ca și ele să lipsească. Dar dacă suflete serioase, credincioase din inimă, devotate se strâng simplu în jurul Domnului, atunci ele nu vor fi ținute prin slujbă, cu toate că ele sunt foarte recunoscătoare pentru ea. Stabilitatea lor este Domnul. De aceea ele nu prețuiesc mai puțin darurile decât celelalte lucruri, însă ele prețuiesc mult mai mult pe Dătător. Ele sunt recunoscătoare pentru râurile de binecuvântare, dar ele se știu dependente *numai* de Izvorul acestora.

Se va găsi întotdeauna și pretutindeni, că astfel de credincioși, care ar putea duce în primul rând lipsă de slujire, sunt aceia care o prețuiesc cel mai mult și o recunosc. Ei acordă slujirii locul ei divin. Însă aceia care atribuie mai multă onoare și importanță darurilor, decât li se cuvine, și mereu acuză, când acestea sunt reduse, și fără ele în Adunare nu au nici o plăcere

și binecuvântare, sunt un obstacol și o sursă de slăbiciune pentru Adunare.

Cu regret sunt unele astfel de obstacole și cauze ale slăbiciunii, care necesită o mare atenție din partea noastră. Înainte de a merge și a ne ocupa locul nostru în Adunare, ar trebui ca fiecare dintre noi să se întrebe serios: Sunt eu un ajutor sau un obstacol, un promotor sau un distrugător? Dacă venim într-o stare de inimă rece, indiferentă sau chiar împietrită, dacă înaintăm numai de formă sau din obișnuință pe drumul considerat corect sau cu un duh revoltat, neînfrânt, care murmură și acuză, care caută și găsește pretutindeni greșeli, judecă totul și pe toți, numai pe sine însuși nu – atunci cu siguranță suntem un obstacol sever în calea binecuvântării și bucuriei Adunării. Noi suntem atunci acel mădular bolnav sau luxat al trupului. Ce trist și umilitor, da, înspăimântător este aceasta! Să fim veghetori în privința aceasta, să ne rugăm, să condamnăm cu hotărâre această stare!

Cu totul altfel stau sufletele care merg cu inima veselă la diverse strângeri laolaltă, într-un duh plăcut și plin de har, care mărturisește despre felul de gândire al lui Hristos; acelea care se bucură dinainte să se întâlnească cu frații preaiubiți și cu surorile preaiubite, fie la Masa Domnului sau la izvorul Sfintei Scripturi sau înaintea tronului de har în rugăciune comună; acelea care cu dragoste profundă și cordială îmbrățișează toate măduarele trupului lui Hristos; ai căror ochi nu s-au tulburat și ale căror simpatii nu s-au răcit față de nimeni prin bănuială și suspiciune sau prin vreun sentiment lipsit de dragoste; acelea care sunt învățate de Dumnezeu să iubească pe frați, să-i privească de pe „vârful stâncii” și să-i vadă cu „viziunea Celui Atotputernic” (compară cu Numeri 23.9; 24.4); acelea care primesc orice slujire și orice binecuvântare, pe care Domnul le-o dă, cu plăcere și plini de mulțumire, chiar dacă El le dă nu printr-un dar strălucitor sau printr-un învățător iubit. Da, toate aceste suflete sunt o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru Adunare, oriunde ar fi ele. De aceea repetăm din toată inima: Fie ca Dumnezeu să înmulțească numărul lor! Dacă toate adunările ar fi alcătuite din astfel de suflete, atunci aici ar fi atmosfera cerului. Numele lui Isus ar fi ca un mir prețios, vărsat. Fiecare ochi ar fi îndreptat spre El, fiecare inimă ar fi umplută de El; și pentru Numele Său și prezența Sa s-ar depune în mijlocul nostru o mărturie mai puternică decât poate fi dată vreodată prin cel mai minunat dar.

Domnul să reverse cu îndurare binecuvântarea Sa peste toate adunările Sale! El să le elibereze de orice obstacol, de orice apăsare și de orice piatră de poticnire și orice rădăcină de amărăciune! Fie ca inimile tuturor să fie legate strâns și unite în încredere reciprocă și dragoste adevărată, frățescă! Da, fie ca El să încununeze cu binecuvântare bogată ostenele și lucrările tuturor robilor Săi preaiubiți, atât acasă cât și în străinătate, prin aceea că El înviorează inimile lor și întărește mâinile lor și le dă har să fie „tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului”, având încrederea deplină că osteneala lor nu este zadarnică în El!

Tradus de la: [Bist du eine Hilfe oder ein Hindernis in der Gemeinde?](#)

Din *Wegweisung*, 11/87, ca anexă

Titlul original în engleză: „Each Member—A Help or a Hindrance: Which? A Question for all in the assembly“
din *Miscellaneous Writings*, Cartea 6.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca redacției: desigur aceasta nu ar trebui să conducă, ca de teamă să nu se mai spună nimic.